

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4853/2021
27.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Прокоповић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд, кога у ревизијском поступку заступа Игор Исаиловић адвокат из ..., ради утврђења права службености и исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2459/20 од 04.02.2021. године, у седници већа одржаној 27.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2459/20 од 04.02.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2459/20 од 04.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5125/18 од 16.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено постојање права стварне службености на послужном добру које је у својини тужиоца на непокретности на кп. бр. .. уписане у лн бр. .. КО ... у корист туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд као власника повласног добра у површини парцеле од 237м², а у мерама и границама ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за конституисану стварну службеност на наведеној парцели исплати износ од 6.500,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 284.130,00 динара, што уколико тужени не учини у наведеном року обавезује се да плати законску затезну камату од извршности одлуке до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка за период од првостепеног пресуђења па до извршности одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2459/20 од 04.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбаци као недозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/ 11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП јер је одлука у складу са правним ставом усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.01.2017. године на којој је усвојен правни став о правној природи накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем и о застарелости те накнаде. Према овом правном ставу, правни основ потраживања тужиоца због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад његове катастарске парцеле је стварноправног карактера, односно конституисање законске стварне службености на основу члана 51. Закона о основама својинскоправних односа, па се висина одговарајуће накнаде одређује на основу члана 53. став 3. Закона о основама својинскоправних односа, којим је прописано да на захтев власника послужног добра надлежни државни орган утврђује и одговарајућу накнаду, коју је власник повласног добра дужан да плати власнику послужног добра. Имајући ово у виду, те да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења права службености и накнаде за конституисану стварну службеност, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, као и да ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично - правној ситуацији, на основу чега овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 15.10.2018. године, вредност предмета спора је 6.500,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић